

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

◊ Gedâyî ◊ Fikret Grgn ◊ Ahmet Sami Benli ◊ Tacettin Şimşek
◊ M. Nihat Malkoç ◊ Halit Yıldırım ◊ Arif İnceer ◊ Mehmet Pektaş
◊ Ahmet Yıldırımtepe ◊ Yasin Şen ◊ Mehmet Alu ◊ Osman Gazi Turaç
◊ Mutlu Gavcar ◊ Hülya Tozlu ◊ Salman Kapanoğlu ◊ Zekeriya akabey
◊ Ercan Sağlam ◊ Haşim Kalender

45. Sayı Kasım 2021

• Gedâyî

Destan

Bilmem bu şehirde ne kâr edeyim
Yitirdim aklımı başta dururken
Dedim bu yerlerden firar edeyim
Rast geldi bir kimse çekip giderken

Sözün tutup hele dinledim anı
Varıp bir köşede tuttum mekânı
Çiftçi oldum ele aldım sabanı
Öküzlerim öldü tohum ekerken

Kalayc(ı) oldum kalayladım kapları
Hep kırıldı tavaların sapları
Hekim oldum düzdüm ecza hapları
İçen zehirlendi ilaç ederken

Bakkal oldum oldu mekânım kapan
Yüz çevirdi bizden cümle bezirgân
Bala yağa düştü üç beş bin sıçan
Fıçıların ağzın açıp kaparken

Ciğerc(i) oldum ciğer döndü al kana
Paçac(ı) oldum bir kelp düştü kazana
Gemic(i) oldum çıktım bahr-i ummana
Gemiyi batırdım yelken açarken

Yeniden kendime bir sanat buldum
Çapayı kazmayı elime aldım
Varup bir şehirde bahçıvan oldum
Şehri suya boğdum bostan sularken

Terzi oldum kesemedim çuhayı
Balıkç(ı) oldum balık yuttu oltayı
Kasap oldum ele aldım baltayı
Parmağımı kestim gerdan kırarken

Yeniden kendime bir sanat buldum
Bu kuru kavgadan ben de usandım
Bir sabah namazı camiye vardım
Papucum çaldırdım namaz kılarken

Berber oldum çok kulaklar kaptırdım
Çok kelleye yıldızları saydırdım
Çulha oldum dedim işim uydurdum
İki kolum çıktı mekik atarken

Dabak oldum serdim bir iki meşin
Köpekler vermişler parasın peşin
Yiyip kurutmuşlar kurusun yaşın
Rast geldim üstüne ağzın silerken

Hayırsız olduğum benim bildiler
Beni şehirlerden taşra sürdüler
Çoban oldum üç beş koyun verdiler
Hepisin kurt yedi çakal koğarken

Gedâî'yim dedim âlem inandı
Pasban oldum çarşı büsbütün yandı
Tellal oldum alışveriş kapandı
Katırı çaldırdım eşek satarken

A ç i k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı • Tayyib Almaca **Yönetmen** • Mehmet Pektaş

Set Amiri • Halit Yıldırım **Afiş** • Yasin Mortaş

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükân www.acikara.com e-mektup: acikekaradergi@gmail.com

45. Sayı Kasım 2021 ISSN-0106417 (dergi)

•• Fikret Görgün

Hocam (Ters Öğüt)

Bir öğretim yılı başladı yine,
Günlerin kederle dolmasın hocam.
Ağır konuların girme içine,
Gözün daha baştan yılmasın hocam.

Mümkün olduğunca geç gir dersine
Müdür ne diyorsa sen git tersine
Eğitilmiş, öğretmenin nesine?
Hiçbir şey uykunu bölmesin hocam.

Sınıfta despotça bir tavır takın
Öğrenciler sana olmasın yakın
Bütün konuları öğretme sakın
Varsın her şeyi de bilmesin, hocam.

Şayet bulunursa, öksüzle yetim
Sorma akrabası, dayanağı kim
Sonra oluverir, öğretmen, hâkim
Sakın ha, hiçbir şey olmasın, hocam.

Her zaman kaşını görsünler çatık
Zil çalmadan önce teneffüse çık
Sınıfın kapısı kalmasın açık
Çocuklar arkandan gelmesin hocam.

Parmak kaldırana söz verme hemen,
Bir çocuk ağlarsa, anla ki dümen!
Pataklamak için arama neden,
Sağlam bir tarafı kalmasın, hocam.

Fakir fukaraysa asla yüz verme
Yırtık pantolonu, pabucu görme
Yardım gibi konulara hiç girme
Yüzleri ebedi gülmesin, hocam.

Veli, meli diye sokma içeri
Olmasın okuldan hiçbir haberi
Azarla da gitsin gerisin geri
Bir daha kapıyı çalmasın, hocam.

Rağbet olmaz öğretmenin merdine!
Kulak asma dertlilerin derdine
Vur tekmeyi yürü, bakma ardına
Kimseler yaşını silmesin, hocam.

Fikret tersten kalktı, karıştı akli
Bakma dediğine, çıkmasın haklı
O kutsal meslekte ne sırlar saklı
Taptaze fidanlar solmasın hocam.
İstikbal toz duman olmasın hocam.

•• Ahmet Sami Benli

Kara Çaydanlık

Yazda, zemheride, kuytu köşede
Kaynadı tüterek kara çaydanlık.
Bana sadık bir dost yeter cihanda
Sana demlik gerek kara çaydanlık.

Bu gönül yangını sızlatır dağı
Pervane dediğin arar çerağı
Sohbet koyulaştı doldur bardağı,
Söze biz de gerek kara çaydanlık.

Dinledin sırları kara bağladın
İnledin ocakta ciğer dağladın
Bir garip kul gibi sen de ağladın
Teselli mi vererek kara çaydanlık.

Arz-ı hal edelim yaylaya çıkıp
Yıldızla parlayıp dereyle akıp
İncinen kalplerin haline bakıp
Mümkün mü dem sürek kara çaydanlık

Hele düş bakalım hemen bıkarlar
Yakın bildiklerin uzak bakarlar
Güvendiğim dağa yağınca karlar
Nerelere varak kara çaydanlık.

Yılmadan yıllarca kahrımı çektin
Suyla fokurdayıp dem ile çöktün
Sen yine bardağa derdini döktün
Acep bizler nöğrek kara çaydanlık.

Yananlar görür mü senin isini
Bir güzel söz siler yürek pasını
İyi günde bilmem dostun hasını
Kötü günde görek kara çaydanlık.

• Tacettin Şimşek

Çekinirim Kura Çekmekten

Önce bir parodi yapalım izninizle: Orhan Veli'nin "Kitabe-i Seng-i Mezar" manzumesinden çıkaralım bu parodiyi. Hani orada ayağındaki nasırdan muzdarip bir Süleyman Efendi vardı ya. Ayakkabısı vurmadığı zamanlarda Allah'ın adını anmayan ama günahkâr da sayılmayan gariban adam.

*"Hiçbir şeyden çekmemişti dünyada
Nasırından çektiği kadar"*

Allah kaderini benzetmesin, hani sonunda ölmüştü ya. Orhan Veli de onun ardından "Yazık oldu Süleyman Efendi'ye" diye ağıt yakmıştı ya.

Evet, yazık oldu Süleyman Efendi'ye.

Ama bana da yazık değil mi?

Nasırım yok çok şükür ama benim de kura çekme derdim var.

Anlayacağınız hiçbir şeyden çekmedim dünyada kuradan çektiğim kadar. Öyle ya, herkes kura çeker, ben kuradan çekerim.

Devlet memurunun değişmez kaderidir. Para biriktiremez. Bir çözüm bulur kendince. Üç beş kişiyi bir araya toplar, altın günü, döviz günü, TL günü falan düzenler. Böylece "Damlaya damlaya göl olur, damlacıktan sel olur." atasözünü de içselleştirmeye çalışır. E, ne de olsa bu sözü atalar söylemiştir; bir bildikleri vardır elbet.

(Altın günü dedim de, söylemeden geçmek olmaz şimdi, o konu uzmanlık alanıdır kadınların. Lisans, yüksek lisans ve doktoralarını bu alanda tamamlamışlardır. Gramlar, çeyrekler avuçlarda şingirdarken sehpalardaki börekler, çörekler, tatlılar, velhasıl hamur işlerinin yedi türlü de mideleri şenliğe çağırır. Şunun da tadına bakayım, bunun da tadına bakayım, ondan da bir ısırık alayım derken karbonhidrat patlaması yaşanır. Sonra da "Ay kızlar, su içsem yarıyor." savunmaları... Neyse, bu konuyu teğet geçelim isterseniz. Ben canımı sokakta bulmadım. Günlerin ısrarlı müdavimlerinden biriyle aynı çatı altında yaşıyorum sonuçta. "Ne demek istiyorsun sen?" sorusunun cevabını vermeye hazır değilim.)

Her zaman olduğu gibi oldu yine. Ben bu lafı çalıya sarma hastalığımından ne zaman kurtulacağım, Allah'ım! Bir gün yazı yazarken küt diye konuya girebilirim çıtçıtı diş protezimi kıracağım.

Nasıl bir başlangıç? Şöyle mesela: Bir kura çekimi mağduruyum ben. Ne zaman kura çeksem, çekmemem gerekeni çekerim. Diyelim ki TL günü kurası çekeceğiz ve on kişiyiz. Onuncu ay benimdir. Kibritlerin kıyası bana tapuludur. Kurada İstanbul'u çeken, yirmi kişiye çay ısmarlayacaktır. Kim çeker? Tabii ki ben.

Kaç güne girdiysem hepsinde son ayı çekmişimdir. İstisnası yok. Alıştım artık. Yadırgamıyorum. Kura çekiminden önce "Bakın," diyorum, "son ay benim." Gerçekten de çekiyorum, son ay! Benim için çok doğal bir durum bu ama arkadaşlar çok şaşırıyorlar. Aslında bu da güzel bir şey. Düşünün ki kumbarada para biriktirdiniz ve en sonunda toplu para alıyorsunuz.

Çekmemem gerekenden kastım bu değil. Sonuçta âcil bir ödemen; yakana yapışan, boğazına sarılan, gırtlakını sıkı, ümüğüne çöken bir alacaklın yoksa toplu parayı hangi ay alırsan al, fark etmiyor.

Asıl olay şu: Bir gün bölüm başkanınız sizi çağırır. Üniversitenizin komşu şehirdeki fakültesinde derse girecek bir öğretim elemanına ihtiyaç olduğunu, resmî yazıyla eleman istendiğini, haftada iki gün derse gitmek isteyip istemediğinizi sorar. Özür diler, affınızı istirham eder, kesin ve keskin bir üslupla "hayır" dersiniz. "Ama olmaz ki" der bölüm başkanınız. "Bölümdeki beş kişiye sordum. Hiç kimse gitmek istemiyor. Ben ne yapayım şimdi?"

Müsaade isteyip bölüm başkanının odasından çıkarken "En iyisi kura çekmek" cümlesini duyunca elektriğe çarpılmış gibi döner, "Aman hocam, sakın ha, hocam, kura çekmeyin, hocam!" dersiniz.

Bölüm başkanı başka çıkış yolu bulamamıştır. Beş hocayı çağırır. Sizin kıvranmalarınıza aldırmadan kura çekilir. Sonuç bellidir. Kura size çıkmıştır. "Biliyordum, kuranın bana çıkacağını biliyordum." diye sızlanırsınız.

Kabullenmek imkânsızdır.

O gün eve gidersiniz. Yüzünüzden dökülen bin parçadır. Nedenini merak eder evdekiler. Açıklamak zorunda kalırsınız. Onları da üzüntünüze ortak edersiniz. O gece sabaha kadar kirpikleriniz birbirine değmedi dense yeridir. Öyle içten yalvarırsınız ki: “Allah’ım,” dersiniz, “n’olur bir sebep yarat! Seni gönülden seven, senin de gerçekten sevdiğin, kapından asla boş çevirmediğin dostlarının hatırı için bir sebep...”

Ertesi gün kalbiniz kırık olarak fakülteye gidersiniz.

Bölüm başkanı çağırır sizi.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sorar.

“Tamam, hocam,” dersiniz, “yapacak bir şey yok. Başa gelen çekilir. Mecburen gideceğiz artık.”

“İyi öyleyse” der bölüm başkanı. Kolay gelisin. Yolun açık olsun.”

Teşekkür edip çıkışa yürürken bölüm başkanı seslenir arkanızdan:

“Belki de gitmen gerekmiyordur.”

Dönersiniz.

“Nasıl yani?”

Gülümser bölüm başkanı.

“Öğretim elemanını başka bölümden istiyorlarmış. Resmî yazı yanlışlıkla bize gelmiş. Gözün aydın, gitmiyorsun.”

Söylenenlerin şaka olmadığını anlamanız biraz zaman alır.

İçinizde bir dalgalanma, bir mutluluk.

Kura çekmekten çekiniyorsunuz ama hiç çekinmeden çalacağınız bir kapı var.

Şükürler olsun.

❖ M. Nihat Malkoç

Ölmedik Emmi

Kanı bozuklara üç-beş lâfım var
Bu ülkeyi yolda bulmadık emmi!
Ardan nasibini almamış davar
Meydanı boş sanma, ölmedik emmi!

Başlarım şovenist edalarına
Söyle bana hazır mısın yarına?
Evvelâ söz geçir evde karına
Geçmiş süngerle silmedik emmi!

Yerin bataklıktır bil sivrisinek
Ne çabuk unuttun ceddini dönek
Pantolonu çıkar giy bari etek
Dimdik ayaktayız yılmadık emmi!

Biz ak dedik, sizler kara dediniz
Maneviyat dedik, para dediniz
Sükûnete karşı nârâ dediniz
Sâyenizde biz de gülmedik emmi!

Üryan üryan gezmek değil marifet
İnsan olmamızın gereği iffet
Boynumuzu asla bükemez külfet
Bir paçavra gibi solmadık emmi!

Namus kavramına demode dedin
Helâle, harama bakmadan yedin
Bırak bu inadı, terbiye edin
Ter döktük, sen gibi çalmadık emmi!

Alnımız ak, başımız dik yaşadık
Ecnebi kültürü dünden boşadık
Ay yıldızı başımızda taşıdık
Sizin gibi uşak olmadık emmi!

Milliyete düşman, millîden yoksun
O kızıl beynini yılanlar soksun
Maddeye kul olmuş devrimci tosun
Menzil yakın, yolda kalmadık emmi!..

• Halit Yıldırım

Meres Hikâyesi

Efendim, geçen hafta sonu Urfâ'mızın ehli irfan ve erbabı kaleminden Azlalzade Eyyüb Efendi ile bir muvahere ettik. Hazret bizim Mecmua-yı Açıkara'da tefrika ettiğimiz hikâyelerimizi okumuşlar, hem tebrik hem de teşekkür etmek istemişler. Mâlûmuâliniz kendileri aynı zamanda memleketimizin medar-ı iftihar ceridelerinden birisi olan Milad ceridesinde fıkra muharriridir.

Efendim ceridelerinin adı Milad olunca söz dolastı geldi Eyyüb Efendi'nin dünyaya teşrif ettikleri veladet gününe... Kendisini tebrik edip sağlıklı ve müreffeh bir ömür diledik. Bu arada Hazret bana:

“Üstadım eski bir zat-ı muhteremsiniz. Medreselere yetişemeseniz de onun bakiyesi hocafendilerin rahle-i tedrislerinden geçmişsiniz. Şimdi benim veladet günüm nedeniyle “tevellüd-i âli” diye bir tabir kullandık. Sizce bu tabir böyle mi olmalı yoksa başka bir şekilde mi kullanalım?” diye sordu.

Bendeniz de:

“Haşa üstadlık ne haddimize efendim! Ben garip bir küfeciyim. Sıbyanlığımızda her ne kadar eskimez yazı ile medrese usulü birkaç cüz ders okusak da şebablığımızda haylazlık edip sebat etmedik. Badehu çarşıda pazarda küfecilik ettik. Kocalığımızda ise çenemiz düştü, eskiden şahit olduğumuz bir miktar değersiz hatırat kırıntısını geveleyip dururken Pektaşzade Mehmet Efendi'nin teşviki ve Atmacazade Tayyib Efendi'nin de tazyiki ile üçtür bunları geveliyoruz. Lakin bize göre ‘tevellüd-i âli’ demek Peygamber Efendi'mize münasiptir. Siz bunun yerine ‘yevm-i tevellüdünüz âli olsun’ deyiverin.” dedik.

Bu esnada aklımıza bu ceride-i Milad'dan ve tevellüd kelimelerinden mütevellid geçmişte yaşanmış bir vakıa geliverdi. Eyyüb Efendi'ye bunu arz edince:

“Üstadım bu hikâyeyi önümüzdeki yeni sayıda Açıkara için yazın.” demez mi?

“İlahi üstadım dedim, ben de bu sayı için ne yazsam acaba diye kara kara düşünürdüm. Doğru söylüyorsunuz ben bu işi anlatayım.” dedim ve hemen bizim torunu çağırdım. Yalvar yakar zor razı ettim. Ettim etmesine de bu bizim köpoğlusuna bana demez mi?

“Dede artık bir yüzlük kurtarmaz. Dolar arttı, tüpe zam geldi. Sen bu kitabet ücretimi 150 kaimeye çıkar. %50 zam isterim. Yoksa tek harf yazmam.”

El mecbur, ayak gardiyan kabul ettik. Bizim yumurcağın tahsisatını 150 kaimeye çıkardık.

Efendim bu perdah-ı kelamdan sonra gelelim sadede...

Vakt-i zamanında bizim Karahisaritemurlu ka-

zasına bir kaymakam atanmıştı. Kaymakam Bey çok naif, terbiyeli, saygılı ve çalışkan bir insan evladı idi. Öyle ki sabah dairesinde öğleyin bir karyede, bir nahiyede, çarşıda, pazarda... Halkın arasına karışıyor, dert dinliyor, oturup vatandaş ile çay içiyor. Köye gidince ekin biçenlerle tırpan sallıyor, harman savuranlarla döğen sürüyor. Bağdaş kurup köylünün sofrasına oturuyor. Soğanı yumruklayıp kırıyor, sunağı tabağa aşı bandırıyor, dürümü kıvrata kıvrata götürüyor, maşrapa ile ayran, testi ile kafasına dikip su içiyor, kimseyi hakir görmüyor, pissinmiyor... İnsan evladı bir adam. Allah anasından babasından razı olsun böyle bir evlad yetiştirdikleri için. Zaten kaymakam bey buradan tayin olduktan sonra çok geçmedi küçük bir vilayete vali de oldu. Çok başarılı olup adı bir anda öne çıkınca az daha büyük bir vilayete atandı. Eee ne demişler büyük yerin derdi de büyük olur, bizim acar Vali fincancı katırlarını ürkütmüş olacak ki hemen kızığa çektiler. Sonra duydum ki Angara'da bilmem ne genel müdürlüğünde mübaşir mi mübaşir mi işte bir şey olmuş. Oradan da günü dolar dolmaz emekli oldu gitti.

Efendim, Kaymakam Bey bir gün bizim nahiyelerden Gazili'ye gitmiş. O zamanlar oranın muhtarı köyün eski ağası Rüstem'in mahdumu İrıza Kâhya... İrıza Kâhya askerliğini jandarma çavuşu olarak yapmış, yol yordam bilen genç bir adamdı. Lakin babası Rüstem Ağa ise tam tersi eski düzeni yürütmek isteyen aksi bir adam. Köylünün ricası ile oğlunun kâhyalığını kabul etmiş ama oğluna kâhyalık ettirmiyor, illa ağalığa devam...

Ha bu arada Rüstem Ağa çok varyetli ve çok eli açık bir adam. Kurtlar, kuşlar bile sofrasından sebeplenir. Kaymakam gelince koca bir danayı yıkıp köyde ziyafet verir. Lokma döktürür. Bir anda köy panayır yerine döner. Ee boşa dememişler ağalık vermekle olur diye!

Neyse yemekler yendikten sonra Rüstem Ağa'nın meşhur odasına geçilir. Oda bu, öyle herkes içeri giremez. Köyün yaşlıları ve eşrafı... Allah sizi inandırısın -ben Kaymakam Bey'in şoförü Hacıköylü Hurşit'in oğlu Pilot Rahmi'nin yalancısıyım- İrıza Kâhya bile kapının ağzında el göğüste bir hizmet olur mu diye bekliyor. Rüstem Ağa onu bile meclise oturtmuyor.

Neyse Kaymakam Bey bizim Rüstem Ağa'ya yaklaşıp soruyor.

“Ağa tevellüd kaç?”

Rüstem Ağa'nın şeytan koltuğuna giriyor.

“Kaymakam Bey buradan sonra hangi köye gideceğin?” diye soruyor.

Kaymakam Bey şaşırıyor. Sorduğu soruyla bu-

nun ne alakası var şimdi diye düşünüyor ellam.

“Hacıömer köyüne gideceğim Rüstem Ağa.” diyor.

Rüstem Ağa:

“Bak Kaymakam Efendi, bizim burada benim sinnimdeki adamlara ‘tevellüd kaç?’ demek ayıp karşılanır. Şimdi sen sakın burada yaptığın hatayı Hacıömer’de yapma. Orada da benim gibi bir Arif Ağa var. Onun da Osman isminde bir oğlu var. Aha şu bizim iş bilmez gibi köyün kâhyası. Arif Ağa bonkörlükte beni de katlar. Lakin çok gururlu adamdır, hassastır. Ona da böyle sorarsan incinir.” der.

Kaymakam iyice şaşırır.

“İyi de Rüstem Ağa ben kötü bir şey demedim ki. Kaç yaşındasınız diye sordum. Sizler eski adamlar olduğunuz için de sizin lisanınızla sorayım istedim. Benim dedem de hep bir ihtiyar görse ‘Tevellüd kaç?’ diye sorardı. Ne var bunda kırılacak, ayıplanacak anlamadım.”

Rüstem Ağa iyice Kaymakam’a sokulur ve diğerlerinin duymayacağı bir şekilde fısıltı ile der ki:

“Allah razı olsun Kaymakam Bey, soracaan tabii. Amma ‘kaç meresinde?’ diye soracan. Yoksa ayıp sayılır. Sen şimdi Hacıömer’e gidince Arif Ağa’ya ‘Kaç meresinde Arif Ağa?’ diye sor bak ne kadar memnun olur. Dinime, imanıma köye yeni mektep iste kitapsızım bir ayda cebinden harcar köye sıfır mektep diker.”

Neyse Kaymakam Bey oradan ayrılır. Ertesi günü de bizim köye geldi.

Davul zurna karşılıklı Kaymakam’ı. Et, ekmek diz boyu. Yendi içildi. Sonra Arif Ağa’nın odaya geçildi. Biz de genciz o zamanlar. Odaya girdik ama kapının ağzında ayakta bekliyoruz, birisi su isteyecek, çalkama isteyecek diye.

Kaymakam Bey hoşbeşten sonra yüksek sesle bizim Arif Ağa’ya:

“Arif Ağa kaç meresinde?” demez mi?

Arif Ağa o esnada çalkama içiyordu. Adamcağız öyle bir tıksırdı ki sormayın. Kaymakam’ın eli yüzü, üstü başı katığa bulandı. Meclisteki ihtiyarlar bir anda buz kesti. Benim bile neredeyse kalbim duracak gibi oldu. Kaymakam Bey ise ne olduğunun farkında olmadan Arif Ağa’nın ayrı genzine kaçırdığını düşünerek bir yandan sırtını tıptırıyor, bir yandan kendi elini yüzünü mendili ile siliyor, bir yandan da Arif Ağa’ya:

“Helal, helal Arif Ağa, kendi malın sonuçta.” diyordu.

Arif Ağa kesif bir öksürüğün ardından kendine gelince Kaymakam Bey’e döndü.

“Kaymakam Bey, sen meres ne demek bilir misin?” diye sordu.

Kaymakam önce bir durakladı. Sonra:

“Valla ben de ilk defa burada duydum. Sizin gibi saygıdeğer köy büyüklerine yaşlarını sormak için

kullanılmış. Bana öyle dediler.” dedi

Bu söz bizi daha da şaşırtmıştı. Arif Ağa, ismi gibi arif bir adamdı. Hemen olayı kafasında çözmüştü.

“Kaymakam Bey, sen buraya gelmeden önce hangi köye gittin de sana bunu söylediler?” diye sordu.

Kaymakam Bey de bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Tedirgin bir şekilde:

“Gazili’ye gitmişim. Orada söylediler.” der demez Arif Ağa:

“Şerefsiz adi Rüstem Ağa... Sana bunları o dedi değil mi?” dedi.

Kaymakam Bey, Arif Ağa’nın bu çıkışına bir anlam verememişti. Ama oradaki herkes bu iki ağanın birbirleriyle öteden beri böyle bel altı şaka-laştıklarını bildiği için kahkahalarla gülmeye başladılar.

Arif Ağa, Kaymakam Bey’in meramını gideren açıklamayı da yaptı:

“Kaymakam Bey, meres diye itin yaşına denir. Davara bir köpek alacağın zaman satan adama ‘Bu it kaç meresinde?’ dersin. Bu Rüstem olacak düzrü de aklınca bizi köpek yerine koymuş ve bu pis şakasına da seni alet etmiş.”

Kaymakam Bey bu sözleri duyunca çok utandı.

“Çok özür dilerim, ben inanın bilmiyordum.” deyince Arif Ağa:

“Bunda senin bir suçun yok. Sen müteessir olma Kaymakam Bey. Ben ondan bunun acısını çıkarırım. Lakin bir daha böyle bir oyuna gelme. Gençsin, daha çok şey öğrenecek ve tecrübe kazanacaksın. Azıcık uyanık ol, ayağı çarıklı diye köylü kısmını boş görme. Şark kurnazlığı diye bir şey var. Buralarda öyle tilki dölü adamlar var ki şeytanı bile yola susuz getirir, susuz götürür.” dedi.

Her ne kadar gülünüp eğlenilse de Kaymakam Bey bir daha candan gülemedi. Bu işe çok bozulmuştu. Sonradan öğrendiğimize göre bir daha da Gazili’ye ayak basmamıştı. Lakin Arif Ağa, bu olayı bir daha hiç gündeme getirmedi. Ta ki sekiz ay sonra Kurban Bayramı gelene kadar.

Kurban yaklaşınca Rüstem Ağa’ya beni gönderdi. Dedi ki:

“Git, Rüstem’e de ki, Arif Ağa bu yıl kurban için üç tane koç besletti. Birisini sana gönderecekmiş. Bu sene kurban almasın, yoksa gücenirim. Koç, dana kadar varmış. Görmelere mahsusmuş. Üç aydır ahırdan dışarı çıkarmıyormuş. Bayram namazından sonra bizzat kendisi ileticekmiş.”

Ben de gittim söyledim. Rüstem Ağa çok memnun oldu.

Kurban günü Arif Ağa direktörün ardına Aksaray malaklısı dev bir köpeği bindirir. Sırtını kınalar, süsler. Doğruca Gazili’ye varır. Kimse görmeden sabah namazı vakti köpeği Rüstem Ağa’nın ahırına bağlar, oradan doğruca camiye gider.

Namaz sonrası Rüstem Ağa ve köylüler ile bay-

ramlaşır. Bu sırada Arif Ağa köyün ileri gelenlerini başına toplar, onları Rüstem'e bir kurbanlık getirdim görmelere mahsus diye alıp Rüstem Ağa'nın evine getirir. Rüstem Ağa sevinçle ahıra dalar ama girmesi ile çıkması bir olur. Zira ahırda koç yerine eşek kadar bir Aksaray Malaklısı vardır.

Arif Ağa hemen içeri girer ve zincirinden tutarak köpeği dışarı çıkarır. Köylüye:

“Nasıl Rüstem'in kurbanlığı beğendiniz mi?” der.

Rüstem Ağa köpürür.

Arif Ağa, oradakilere Rüstem Ağa'nın Kaymakam'a oynadığı oyunu anlatır:

Herkes: “Rüstem Ağa sen bunu hak etmişsin.” der.

Arif Ağa bu sırada sakladığı hakiki koçu getirip işi tatlıya bağlamak ister. Elindeki zinciri hocaya verip koçu almaya gidecekken hoca boş bulunur zinciri elinden çıkarır. Köpek Rüstem Ağa'yı önüne kattığı gibi evinin etrafında dört döndürür. Köpeğin zincirini güç bela yakalayıp bir direğe bağlarlar. Kanter içinde kalan Rüstem Ağa da küfürün bini bir para...

Arif Ağa, Aksaray malaklısının başını okşarken:

“Ne kızıyor oğlum tam iki buçuk meresinde. Kurban olur. İnanmazsan hocaya sor.” der.

O sıra da hoca bir tövbe neuzu billah çeker ama millet gülmekten yerlere yatar.

Arif Ağa bu sırada Rüstem Ağa'nın gönlünü alıp işi tatlıya bağlamak için elindeki zinciri yanında duran hocaya verip Rüstem'in yanına varmadan hoca boş bulunur zinciri elinden çıkarır. Köpek Arif Ağa'yı sollayıp Rüstem Ağa'yı önüne kattığı gibi evinin etrafında dört döndürür. Arif Ağa köpeğin zincirini güç bela yakalayıp bir direğe bağlar. Kanter içinde kalan Rüstem Ağa da küfürün bini bir para...

Bu sırada evin önüne yeşil renkli bir cip durur. Cipten önce kaymakam çıkar. Ardından şoförü koşup cipin arka kapısını açar ve oradan kocaman bir koçu indirir.

Herkes kaymakamı karşılarında görünce şaşırır. Rüstem Ağa da kızarır, bozarır, ne diyeceğini bilemez.

Kaymakam:

“Hayırdır Rüstem Ağa bir hoş geldin yok mu? Yoksa koçu beğenmedin mi? Arif Ağa senin için özel olarak besletmiş. Bana da bu mübarek hediyeyi siz verirseniz çok bahtiyar olurum deyince kıramadım. Ha bu arada insanın yaşı sorulurken ‘tevellüt kaç?’, köpeğin yaşı sorulurken ‘kaç meresinde?’ diye sorulmuş, bunu öğrendim. Eee şimdi söyle bakalım Rüstem Ağa koçun yaşı sorulurken ne diye soracağız?”

• Arif İnceer

Maçolik

Tüketmemeli nefesi sesi
Tezahürat da neyin nesi
Şampiyonum cim bomum
Her senenin hevesi

Küfür taraftar kârı
Yanına alır yâri
Edep bir yana dursun
Azıcık utansa bari

Hem maça arsız gidilir
Tribünler kavgalı gibidir
Taraftar çıkarsa stattan
Ortalık çer çöp zibildir

Hem maça arsız gidilir
Edebe duyarsız gidilir
Hicap kalkınca aradan
Cümlesi kârsız gibidir

Bıldır yenmiştik falanı
Gelsin rakibin falanı
Şans bizden değildi
Kar ettik yayan dolanı

Arif sen futboldan uzak dur
Nefse heves akla tuzaktır
Başı çeksin Fatih Terim
Kabadayıdır hem kazaktır.

◆ Mehmet Pektaş

Sakar Hoca-II

Biliyorsunuz imam olarak atamam yapıldıktan sonra camileri karıştırıp yanlış camide göreve başlayınca adım Sakar Hoca'ya çıkmış başıma da gelmedik kalmamıştı. Son vukaatım olarak bekar zannedip evli bir kadına göz koymuş bunu da kadının kocasına yani abimin asker arkadaşı Salim'e anlatmıştım. Salim de sevabına bu kızla evlenmeme aracılık etmek istemişti. Çeşme başında Salim'e âşık olduğum kızı yani kendi karısını gösterince olanlar olmuştu. Kaymakam derhal tayin isteyip başka bir yere gitmemizi istedi. Benim canıma minnetti. Aşkımı anında kalbime gömüp güle oynaya tayin istedim. Olacak ya tayin bizim memlekete çıktı. Valizimi bile almadan otogara koştum. Terör belası yüzünden o zamanlar ulaşım çok sıkıntılıydı. Memlekete doğrudan otobüs yok. Önce konvoyla Van'a, oradan Erzurum'a Erzurum'dan Ankara'ya... Ankara'dan bilmem nereye? Van otobüsü daha dün gitmiş, bir dahaki otobüs haftaya... O da herhangi bir terör eylemi olmazsa, yol güvenliği sağlanırsa... Benimse bir gün değil bir saat bile beklemeye niyetim yok. Kara kara düşünerek garajın etrafında tur atmaya başladım. Garajın hemen yanına araba pazarı kurulmuş. Bakınırken aklıma araba alıp kendim gitmek geldi. Araba alacak kadar para biriktirmiştim. Memleketteki amcaoğulları da her görüşmede "Doğu'da elektronik eşya ile araba ucuzdur, televizyon, teyp ne bulursan topla getir, bir de araba al." diyorlardı. Arabanın birine müşteri oldum, sür aşağı sür yukarı pazarlığı bitirdik, arabayı aldım. Konağı elime verdiler:

"De haydi uğurlar olsun hoca!" dediler. Bir elimdeki konağa baktım, bir adamların yüzüne.

"Şunu hayrına bir çalıştırıverin ben götürürüm." dedim. Adamlar şaşırды ama yine de isteğimi geri çevirmediler. Bir tanesi arabayı çalıştırdı. Ben bu defa:

"Sana zahmet gazla freni de gösteriver." dedim. Adamların şaşkınlığı iyice arttı. Arabadaki, ayağıyla gösterdi.

"Bir de debriyaj diye bir şey duyarım hep, ondan da var mı bu arabada?" dedim. Arabadaki daha fazla dayanamadı:

"Hocam sen bizimle eğlenirsen?" dedi.

"Yok valla." dedim. Diğeri ağzı bir karış açık:

"Hocam sen araba sürmeyi bilmiy misen?" dedi.

"Bilmiyorum. Ama sürenleri çok izlemişliğimvar." dedim. Aynı adam:

"Lo senin memleket buraya 1000 kilometredir. Nasıl gidecahsan?" dedi.

"Ben giderim." dedim. Arabadaki çırpınmaya başladı:

"Hoca sen dellendin mi? Lo vallah geberirsen!"

Direksiyona geçtikten sonra adamlara sorup vitesleri de öğrendim. Yola çıkmadan önce teyptir, videodur bir şeyler de almak istiyordum. Ayağımı debriyajdan çekince araba yerinde iki defa hoplayıp stop

etti. Tekrar çalıştırttım, yine aynı oldu. Adamlar, gitme diye yalvarıyordu. Dinlemedim. Üçüncü denemede arabayı kaldırmayı başardım, geçtiğim sokaklardaki arabalar ve insanlar sağa sola kaçıyordu. Ben arabayı değil, araba beni sürüyordu. Sanki vahşi bir ata binmişim, at beni istediği yere götürüyordu. Araba beni şehrin içinde birkaç tur dolaştırdı. Elektronikçinin önünden de defalarca geçirdi. En sonunda baktım, arabanın kendiliğinden duracağı yok, frene dayandım. Tabii bir ayağım da gazda... 8-10 dükkân ötede durdurabildim arabayı. Teyp, video, kamera, bolca tütün, kaçak çay aldım. Elektronikçiye rica ettim, arabayı çalıştırdı. Atladım, arabama "deh" dedim. Arabam beni şehirden çıkardı. Son sürat memlekete doğru uçuruyor. Dedim ya o zamanlar terör belası var, adım başı kontrol... Arabam ilk kontrol noktasında durmadı, polisler peşime düştü. Ateş açacağız diye anons gelmeye başladılar. Arabama "Dur!" dedim, durmadı, "Çüş!" dedim yine durmadı. Son çare frene bastım. Polisler hemen etrafımı sarıp silahlarını doğrulttular.

"Neden durmadın?" dediler. Türk'ün aklı ya kaçarken ya da hacet görürken demişler:

"Şu ilerdeki köyde bir cenaze varmış, imam bulamamışlar. Cenaze kokacak ona yetişmeye çalışıyorum." dedim. İmam kimliğimi uzattım. Polisler:

"Aman hocam, durma yetiş. Hatta biz telsizden anons geçelim, seni durdurmasınlar." dediler. Allah'tan araba bu defa stop etmemişti. Oradan sonraki konrtol noktalarında beni durduran olmadı. Hatta birkaç yerde polisler elleriyle geç işareti yaptılar. Bir iki benzinlikte mecburiyetten durdum o kadar. Sağ salim memlekete vardım. Benim araba kullanmayı bilmeden o kadar uzun yoldan geldiğime akrabalarımın hiçbiri inanmadı. Şoför tutup getirtmiş tir diyenler oldu. Kimisi orada araba sürmeyi öğrendiğimi düşündü. Babamın dayısı rahmetli Ökkeş dayı ise olaya bambaşka bir yorum getirdi.

"Oğlum zamanın behrinde şu bizim göl donmuş, buzun üstüne de kar yağmış. Köylüler sabah uyanıklarında bir de bakmışlar ki gölün kıyısında ak sakalları göbeğinde nur yüzlü bir ihtiyar adam, bir koca karı yanlarında üç oğlan, iki kız, arkalarında da iki yüklü deve... Köylüler:

"Siz buraya nasıl geldiniz?" demişler. İhtiyar adam:

"Aha şu çölden atladık." deyip gölü göstermiş. Bizim köylüler bu işe akıl sır erdirememişler. Kimse de yolculara "Aç mısınız, susuz musunuz, kalacak yeriniz var mı?" diye sormamış. Ertesi yaz koyunlarını sulamak için göle indiren çobanlar, o ihtiyar adamın elinde asa ile suyun üstünde yürüyerek kendilerine doğru geldiğini görmüşler. İhtiyar adam çobanlara:

"Buzun üstünde yürüdüm geldim anlamadınız, bu defa suyun üstünde yürüyerek geldim. Varın kendi derdinize yanın." demiş ve arkasını döndüğü gibi

su üstünde yürüyerek gözden kaybolmuş. Meğer o ihtiyar, Horasan erenlerindenmiş. Bizim köylüler, “Nasıl oldu da bu ihtiyarın evliya olduğunu anlamadık?” diye çırpınmaya başlamış. Kimisi kendisini göle atmış, kimisi dağa vurmuş, kimisi günlerce gölün kenarında beklemiş ama evliya bir daha buralara uğramamış.” Ben Ökkeş dayının lafı nereye getireceğini merak ediyordum. Sonunda:

“Oğlum Selim, Cenab-ı Allah’ın veli kullarında böyle hâller zuhur eder. Hikmetinden sual olmaz. Doğru’da da eren, evliya çok bulunur derler. Sakın sen de oralarda ermiş olmayasın.” dedi.

“Yok dayı biz kim evliyalık kim? Orada biraz daha kalsam imamlığı bile bırakacaktım.” dediysem de Ökkeş dayı:

“Oğlum öyle deme kimisi kırklara yedilere karıştırmış da kendi bile bilmezmiş. O kadar yoldan araba sürmeyi bilmeden gelmek keramet değil de nedir?” dedi. Uzunca bir süre Ökkeş dayımı evliya olmadığımı inandıramadım.

Sıra geldi göreve başlamaya. Organize sanayiye yeni bir cami yapılmış, beni oraya verdiler. Benim için bulunmaz nimet. Sabah namazına gelen yok, akşamla yatsıya kalan yok. Öğlen gidiyorum, ikindini de kıldırırım mı işim bitiyor. Acaba ek bir iş mi tutsam diye düşünmeye başladım. O aralar caminin altındaki dükkânlardan birini PTT’ye kiraya verdiler. Ben de yan tarafına bir büfe açayım dedim. PTT açıldı. Önce tek memur vardı. Elektrik faturası ödemek için şubeye girdim. İki sıra var. Şöyle kafamı uzatınca memur sayısının ikiye çıktığını gördüm. Demek ki iş var. Büfe fikrimi biraz hızlandırmaya karar verdim. Çok geçmeden sıra bana geldi. Faturayı uzattım. Memur kafasını kaldırmadan işlemimi yaptı. Para üstünü alırken göz göze geldik. O da nesi? Salim. Memlekette başka gidecek yer yok gibi bizim oraya gelmiş, sonra da burnumun dibine tayin olmuş. Ayağa kalktı yakama yapıştı. Müşteriler araya girdi, elinden kurtuldum.

O günden sonra Salim benim kâbusum oldu. Gün aşırı müftülüğün çağırıyorlar:

“Hakkında şikâyet var, sabah namazına gelmediğiniz...”

“Hakkınızda şikâyet var, yatsı namazına gelmediğiniz...”

Salim sabah namazıyla şubeye gelip yatsıya kadar beni takip ediyor. Bütün huzurum kaçtı. Bir değil iki değil... Sonunda yanına gittim, bir kabahatim olmadığı halde özür diledim. Camiye sabah ve akşam cemaat gelmediğini söyledim. Adam Nuh diyor peygamber demiyordu. Kestirip attı:

“Vazifen değil mi kardeşim cemaat olmasa da geleceksin!”

“Ben gelirsem sen de benim arkamda cemaat olacaksın.” dedim.

“Ben senin arkanda namaz kılman.” dedi. Gerçekten de kılmıyordu. Biz namazı cemaatle kıldık-tan sonra gelip kendi kılıyordu. Cuma namazlarında da başka camiye gidiyordu. Bu defa araya abimi

soktum. Abim, asker arkadaşıyla görüştü. O da kâr etmedi. Bu arada Salim, bizim olaylardan sonra karısından boşanmış. Bu yüzden bana daha da kinlenmiş. Beni şikâyet ederek güya intikamını alıyor.

Bir gün yine müftülüğe savunma vermeden gelirken canıma tak etti. Sustalı bir bıçak aldım. Tenhada denk getirip Salim’i tehdit etmeye karar verdim. Can tatlı, belki korkar; peşimi bırakır. Birkaç gün takip ettim, tek denk getiremedim. Daldım daireye:

“Bir konuşalım.” diye arkaya çağırdım onu. Geldi. Bıçağı çıkarıp gırtlığına dayadım. İtiş kakış başladı. Bıçağın keskin tarafını tutuverdi. Eli şöyle hafifçe çizildi. Yani bir yara bandı yapıştırırsan ertesi güne geçecek. Bu, ortalığı velveleye verdi.

“Yandım anam, ölüyorum, kan kan kaybediyorum, yetişin!” diye bağıyor. Herkes başımıza toplandı. Ambulansı, polisi arayanlar oldu. O ara çaktırmadan benim sustalıyı ayakkabımın içine sakladım. Gözümüne cam kenarındaki bir tabağın içinde duran meyve bıçağı ilişti. Hemen elime onu aldım. Ambulans ve polis geldi. Salim’i hastaneye götürdüler beni karakola... Abim koştu geldi. Onu hastaneye yolladım. Ne kadar rica ettiyse Salim’i şikâyetinden vazgeçirememiş. Mahkemelik olduk. Bu arada beni de bunda imamlık vasfı yok deyip Diyanet’in kitap satış mağazasına aldılar. Kitabevi merkezde bir caminin altındaydı. İki arkadaşlık, birimizin işi çıksa diğeri idare ediyordu. Orada da rahatım yerindeydi, en azından Salim belasından kurtulmuştum.

Bir gün caminin imamı geldi. Çocuğunun veli toplantısı varmış. İkinci namazını kıldırılmamı rica etti. Kabul ettim. Cemaatten biri müezzinlik yaptı. Namazı kıldırıldı. Müezzin:

“Ala rasulina salavat.” deyince arkamı döndüm, bir de ne göreyim? Salim karşımda... Beni görünce ayağa fırladı:

“Ulan yine mi sen? Senden kurtulamayacak mıyım ben?” dedi. Cemaatten birinin bastonunu kapıp üzerime yürüdü. Ben de cübbemin eteklerini toplayıp kaçmaya başladım. Caminin içinde dört döndük. Baktım kaçmayla olmayacak ben de elime uzun demir ayakkabı çekeceğini geçirdim. Başladık Salim’le vuruşmaya. İşin içine bizi ayırmaya çalışan cemaat de girince bizim kavga tam bir kör döğüşüne döndü. Bastonların biri inip biri kalkıyor, kimin kime vurduğu belli değil. Oğlum Selim fırsat bu fırsat deyip aradan sıyrıldım. Kendimi caminin dışına atıyordum ki burun üstü kapının ağzına düştüm. Toparlanıp kaçarken ayaklarım cübbenin eteklerine dolandı. Paldır küldür merdivenlerden yuvarlanmaya başladım. Bir ağaca çarparak durabildim. Durabildim ama ne durma! Sırtım ağaca dayalı kafam yerde, bacaklarım yukarda önüme doğru sallanmış... Etraftan yetişip boylu boyunca yatırdılar. Güç bela oturduğum sarık kafamı sağa sola vura vura adamakıllı kafama geçmiş. Üç kişi sarığı çıkarmak için asılırken bayılmışım, gözümü hastanede açtım.

❖ Ahmet Yıldırımtepe

Afiyet Olsun

İnsanın mayası bozuldu amma
Onu da yedik biz! Afiyet olsun
At, eşek yerinde duruyor sanma
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Atamızdan miras tohumlar vardı
Ekmekler mis gibi buğday kokardı
“GDO” ürünler her yeri sardı
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Her gün biraz daha kırılır faylar
Develer içtikçe (!) kururmuş çaylar
Çift başlı kuzular, beş ayak taylar
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Bebeler çıkmadan henüz beşikten
Kahve içer olmuş naylon kaşıktan
Kurbağalar geçmez artık eşikten
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Deniz müsilaçlı, midye olmadı
Ahtapot, karides, yengeç kalmadı
Sayacak tür çok da midem almadı
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Ahırlara girdi hınzırın eli
Ozonu delermiş ineğin yeli
Yapay et üretmiş bir gâvur deli
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Bir virüs yaydılar oldu pandemi
Mutasyon ruhta mı, yoksa tende mi
Ateşin var ulan, yoksa sende mi?
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Ne bulduysa yedi Asya'nın açığı (!)
Sonra yarasaya buldular suçlu
Aldık eşek yükü iğne ilacı
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Yırtık aldık moda diye parkayı
Göstermezsek olmaz dedik (m)arkayı
Utanma denilen tatlı halkayı
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Bölüşmüştük iki lokma azığı
Boyayıp geriye vermiş bozuğu
Marka dedikleri modern kazığı
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Spor gösterdiler maçıyı, ası
İğneyi batırsan kaçır havası
Toz proteinle şişirir kası
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Anneler, babalar, âşıklar günü
Müzikli, dansözlü sünnet düğünü
Azıcık ucundan kesilen gönü
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Tiktoka, yutuba daha gelmedim
Bir tık almak için maymun olmadım
Sanal dürtülerden hiç haz almadım
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Çetleştik, sörf yaptık, oyun oynadık
İnternetin tadına inan doymadık
İnsanlık da ölmüş yazık duymadık
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

Mektuplar vermedi pulun hakkını
Yolcular vermedi yolun hakkını
Yetim, yoksul, onca kulun hakkını
Onu da yedik biz! Afiyet olsun

• Yasin Şen

Kitapsever Karıncanın Hikâyesi

Bir gün raftan kitabımı alınca
Baktım üzerinde siyah karınca

Neden beni böyle rahatsız ettin
İstenmez ot gibi yanımda bittin

Geziniyor orda kendi hâlince
Kurulmuş kitaba öyle keyfince

Kitabın benimdir anla arkadaş
Eline alırsan lütfen ol yavaş

“Burda işin ne ey karınca senin”
Var mıydı yararı bunu demenin?

Kitap en güzel yerdir bilene
Çünkü kimse kitap almaz eline

Bu hâl ile birkaç kez mırıldandım
Konuşmaz sanmıştım fakat aldandım

Sen hariçsin benim bu hitâbımdan
Ayırma beni lütfen kitabımdan”

Kaldık karıncaıyla birden yüz yüze
Hayvan hâl diliyle başladı söze

Üzöldüm karıncanın bu sözlerine
Kitabı alıp hemen koydum yerine

“Kaç zamandır kendime ev arardım
Eşe dosta dâim bir yer sorardım

Birkaç sözle ona verdim teselli
Bilmem oldu mu hayvan müteselli

Nihayet buldum bu güzel Atlas’ı
Hemen toparladım tarağı tası

Dedim “Kitaplarla yaşadıkça sen
Yuvasız kalmazsın, yersiz üzülmen

Göç edip geldim uzak diyârlardan
Neyim varsa burada yoktan vardan

Devam et lütfen yarım kalan işine
Zeval gelmesin bir zaman düşün

Soğukta kitap sıcacık oluyor
İçinde yattıkça yüzüm gülüyor

Ey karınca haydi sen keyfine bak
Üstüne istersen bir cigara yak

Zaten kitabını okuyan da yok
Zırvalarına herkesin karnı tok

Haydi hoşça kal ey güzel karınca
Yaşa burada sen kendi hâlince”

Deyince bunları çekilip gitti
Karınca hikâyesi burda bitti

❖ Mehmet Aluç

Olmasını İsterdim ama Hiç Olmadı

Gönülden yazarken şiir, öykü, denemelerimi kadim dostların yanında, okuyucuların da yorumlarını almak isterdim. Lakin ülkemizdeki nüfusun %99.9'u yazar %199'u şair olduğundan birkaç yazar ve şair kardeşimden başka, kimseden yorum alamıyorum/alamıyoruz.

Gözlerimi kapatıp başlıyorum okuyucularıyla yazışmaya.

Hüsamettin Çokokur:

Sevgili Kul Mehmet şiirinizi çok okudum, sizden sonra yüzlerce şiir okudum yorum yazmaya inanın fırsat bulamadım.

Cevabım:

Teşekkürler ederim sayın okurum Hüsamettin Çokokur. Bu iki satırı yazmanız bile yetmiştir, selamlarımla.

Ramazan Satırbaşı:

Sayın Kul Mehmet yazınızı okumaya başladım lakin satır başından öteye gidemedim, bu da benim kusurum kusuruma bakmayın.

Cevabım:

Önemli değil Sayın Ramazan Satırbaşı, başlamak okumanın yarısıdır. Umarım soyadınızı değiştirerek, "Çokokuyan" olarak değiştirip okumayı sökerek devam edersiniz.

Süleyman Dikdurur:

Sayın Kul Mehmet, şiirinizi okudum o bohem ve akustik havayı aldım lakin az eğilmeye engel olan dik duruşum, buna izin vermedi. Bohem ve akustik okuyunca ritmik hareketlerle ritim kazandıran şiiriniz hakkında yorum yazamadım, bu yorumu torunuma yazdırdım.

Cevabım:

Teşekkürler ederim Sayın Süleyman Dikdurur. Bu değişik yorumunuz ve durumunuz beni üzmedi değil. Torunuza sevgiler yolluyorum.

Hüsamettin Yanoturur

Sayın Kul Mehmet Bey, şiirinizdeki o serin havayı okuyunca yandan yandan aldım. Öykünüzü okurken ne kadar çaba harcasam da düz oturamadım ve okuyamadım lakin çekici bir havası yok da

değil. Şimdi yan oturup hatta eğri oturup düz bir şeyler yazmaya çalışıyorum ancak bu kadar oldu selamlarımla.

Cevabım:

Teşekkürler ederim Hüsamettin Yanoturur Beyefendi, yan ya da eğri oturmanıza rağmen gayet güzel yazmışsınız okumaya ve yorum yazmaya devam.

Kazım Yokuşacıkar

Sayın Kul Mehmet Bey, hayata dair deneme yazılarınızdan oluşan "Yollar Gittikçe Kısalar" isimli eserini sadece yokuşları çıkma takıntım nedeniyle, zorlukla nefes nefese okudum sayılır. Hayatın inişli yollarından söz etmişsiniz benim için böylesine bir dünya yok, bunu belirtmek isterim. Bu yorumu bir haftada ancak yazabildim yokuşları çıka çıka. Benden bu kadar, ben kaçıyorum yakalamadan radar.

Cevabım:

Sayın Kazım Yokuşacıkar Beyefendi, sizin için gerçekten çok zor bir durum. Sizi taktir ettim bunca çabaya rağmen bir iki satır yazmış göndermişsiniz. Sizin durumunuzla ilgili yetkilere yazacağım, bilginiz olsun. Selamlarımla.

Leyla Canımaokur:

Sayın Mehmet Beyefendi, yazdığınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz siz erkekler bildiğinizi okuyorsunuz çok şükür. Hak Mevla bize akıl vermiş bizler de canınıza okuyoruz.

Cevabım:

!!!!

Murtaza Yazar:

Sayın Kul Mehmet Bey sizin şiirinizi okudum, ben de şiir yazmaya karar verdim. İlk defa yazacağım, lütfen şiirim olmuş mu bana cevap verin.

R sevdiğimin ilk harfi

Ü sevdiğimin ikinci harfi

Y sevdiğimin üçüncü harfi

A sevdiğimin son harfi

(Sevdiğimin ismi Rüya)

Cevabım: Aslında yeni okumaya başlayanlar gi-

bisiniz çalışmayla okumayla neden olmasın? Fena değil okumaya ve yazmaya devam edin, bir gün mutlaka olur ya da olmaz. Selamlarımla.

Melahat Kulakmisafiri:

Kul Mehmet Bey, ben öykünüzü okudum sonra şiirinizi sonra deneme yazınızı okudum, kulak misafiri oldum, hiçbir ses duymadım. Ben kulak misafir olarak duymadığım sesler için yorum yazmam kusuruma bakmayın.

Cevabım:

Zaten Melahat Kulakmisafiri Hanımefendi gereken yorumu yazmışsınız, sizin kadar dürüst açık sözlü yorum yazanlar maalesef çıkıyor teşekkür ederim, selamlarımla.

Züleyha Aşkolsun:

Sayın Kul Mehmet Beyefendi size aşkhole! Evde bulunan hole girerken şiirinizi okuyordum ki kafam holün duvarına çarptı, azıcık sızıyor. O kadar kombinasyonlarla süslediğiniz şiiriniz bende azıcık sızı bıraktı. Aşkhole derken kafamı holün duvarına çarptım hayırlısı olsun, bundan sonraki yorumlarımda daha değişik deyimler kullanarak yazacağım, iyi çalışmalar dilerim.

Cevabım:

Çok üzüldüm Züleyha Aşkolsun Hanımefendi, buz koyun alnınıza anında şişliği ve acısı geçer. Aşk acısı için bir şey diyemem.

Ramazan Kusurunubilmez:

Sayın Mehmet Bey, Kusurunubilmez olarak kursurları araştırmakta üstüme yoktur. Şiirlerinizi bir dedektif gibi yüzlerce defa okudum bir kusur bulamadım. Bu arada kusurumu bilerek artık kendimin de kusurlu olabileceğine vakıf oldum! Bu konuda şiiriniz bana çok destek oldu. "Gözlerin bakarken, sözlerin yakarken, dizlerim titrerken" dizelerinde ne demek istediğinizi tam anlayamam da kendimi anladım teşekkürler ederim

Cevabım. Sizin adınıza çok sevindim, bol bol okuyun ve yorum yazın sevgili okuyucum Ramazan Kusurunubilmez Beyefendi.

Seyfettin Düzgider:

Sayın Kul Mehmet Beyefendi insanın hayatında büyük bir öneme sahip olan duyulardan biri de işitme duyusudur. Bu kulak ile olur. Bazı insanlar gönül kulağıyla duyar. Sizin de gönül kalemiyle

yazdığınız bu eserinizdeki tutarsızlıkları duyma bağlamında değil anlama bağlamında bağlama ile çalıp okurken bir ahenk tutturamadım. Çıktım balkona şiirinizi sesli okudum:

Gitmek o kadar kolay sandım

Aslında bir olaymış anladım

Dönersin sandım seni ben

Ekmek arası köfte çıktın sen

Şiiri birazcık hissederek okuyunca karnım acıktı. Bazen de derler ya Eros'un oku yerine dedemin bastonu girse sineme, anlamıyorum. "dönmek" fiillerinde "miş'li geçmiş zamanı" kullanmak yerine geniş zamanı kullanarak harika bir betimleme yapmışsınız gibime geldi. Buradan "döner yemek" anlamını çıkardım. Depresyona girmeden sizin gibi çaya bisküvi batırarak yiyorum selamlarımla.

Cevabım:

Maşallah algılarınız bayağı açılmış. Benim ek-sik bıraktığım alanları çok güzel dolduruyorsunuz. Yorum budur; eksik olanı tamamlamak, katılımcı olmaktır. Teşekkürler ediyorum bu güzide yorumunuz için. Selamlarımla...

Hacı Hasrettilinde:

Sayın kul Mehmet gurbette kalan bu okuyucunuzu şiirlerinizde güzel betimlemelerle anlatırken sanki benimle aynı duygudasınız ne yapalım, hasret ilinde yârden ayrı kaldık diye ayran yerine benzin mi içek?

Hava ayaz mı ayaz

Kıçım dondu biraz

Doğalgaz parası geldi bin beş yüz

Koş da gel kız Hatice

Başlık parası gitti güme

Cevabım:

Değerli okuyucum Hacı Hasrettilinde sana gönülden katılıyorum hasretlerin son bulması adına bir dörtlüğümü paylaşıyorum:

Gel beraber ağlayalım seninle yaşanmamış anlara

Koş gel sevdiceğim vardık yeter artık anlamsız zamanlara

Yokluğun tüm ibrelerde seni gösterirken çabuk gel ne olur

Sessizliğimi duy koş bana varmadan ben başka kollara

Bana ve diğer arkadaşların eserlerine böyle yorumlar yazılıysaydı da olurdu, hiç yorum yazılmadan geçilmesinden iyidir.

• Osman Gazi Turaç

Mektup

Sana bu satırları nezle olduğuma kanaat getirdiğim bir günün sabahında yazıyorum. Bazen yiğitliğim tutar, evde avrada temizlik olsun kabilinden yardımcı olurum. Bu hafta sonunu evde boya yapmakla geçirdiğim gibi, işi pazartesine de sarkıtınca aha sana nezle işte. Ulan neyine lazım boya moya! Evlendiğim zaman yapmıştım. Daha kaç sene geçti? Topu topuna on bir sene. Sanki eve yeni bir hatun mu getireceğiz, bizimkisi de iş değil! Eve boya yapmak için nezle olmaya değer mi? Değmez tabii ki. Hangi akli başında adama sorsan, yaptığımız işin akli yerinde bir adamın yapacağı iş olmadığını söyler. Sanki avrat bize madalya mı verecek. Çocuk sayısını dörde mi çıkaralım diyecek? E yok! Peki, hangi akla hizmetle dediklerini yapıyorum, üstelik dünya masraf borca girerek öbür maaşı yarılarak yeni stres ve sıkıntılara giriyorum? Dedim ya benimkisi iş değil arkadaş. Atalar boşa dememişler avrat kısmının akli kit olur diye. Bir avrada kanaan bu akilla ne yapacağım? Sende varsa bana bir miktar ödünç akıl gönder.

Uzun zamandır mektup yazmadığından senin de gıkın çıkmıyor. Allah vere de senin durumun benden iyi ola. Ama zannetmiyorum. Daha geçen sene avradın aklına uyup 'bir kaç misafir döşeği yaptırarak' diye kanına girip çay kenarına yün yıkamaya gitmediniz mi? Doktorunun tavsiyesinin tersini yapıp yine soğuk suya girmedin mi? E girdin. Üstelik tokaç sallarken yengeyi insandan saymayıp kadıncağızın sözde yanlışlıkla kafasını yarmadın mı? Ressam Konan ile aynı hastalığı paylaştığını sen söylemedin mi? E söyledin. Peki, ne diye suya giriyorsun? Konan, denize bile girmiyorken, senin çayda yün yıkaman geri zekâlılığın yanı sıra ayrıca kılıbıklıktan başka birey değil. En azından ben böyle anlamaya başladım. Unuttun değil mi cebinde aylarca daflon taşıdığın günleri. Her neyse canım, her zaman bizim erkekliğimiz tutacak değil ya bazen de avratların hanımlığı tutuyor. Bu yaklaşık bende on bir yılda bir oluyor, şunun şurasında iki üç defa daha aynı işi yapabiliriz ondan sonrası zaten tufan...

Nezle kuduracak dezzeğlü. Bir taraftan selpakla yumuşak yumuşak silmeye çalışıyorum, bir taraftan da dikine yukarı çekiyorum. Aha bu satır başı yaptığım yerde nezle adını andım ya, tik olmaya başladı. Her an burnum akıyor sanıyorum ve çekmeye devam ediyorum. Herhalde burnumun ucu palyaço burnu gibi olmuştur. Akşam o evcazıma vardığımda gözel naneli, limonlu çayımı içip üzerime iki battaniye, bir yorgan attırıp ve Barış Manço'nun parçası eşliğinde terlemezsem hesaba almadığımız bu nezle ayaklarımızı zangır

zangır titretebilir ve bu titreme başka titremelere de davetiye çıkarabilir. "Bir titredik bir daha kendimize dönemedik" demiş ya Osman abi. Allah göstermesin öyle bir hastalığa yakalandığımız zaman bizi tekrar titreterek eski halimize dönderecek adam bulmakta zorlanırsınız.

Aha selpak da bitti. Bereket versin çekmeceye tuvalet kâğıdı varmış. Nasıl olsa üç aşağı beş yukarı aynı işi yapacak. Hem koku mu alıyoruz da! Kâğıt kâğıttır arkadaş. Bunu burnu akanlar daha iyi bilir. En temizi gidip gusül yapıyormuşçasına burnuma üç beş defa su çekeyim iyice bir hinkireyim. Belki akıntı biraz durur. Hem bu arada nezle olduğumu aklıma getirmemiş olurum.

Aradan tam yirmi dört saat geçti ama nezle geçmedi. Akşam gripin içtim, terlemeye çalıştım terleyemedim. Aha cebimde bir tane daha varmış. Hazır çay gelmişken bir kez daha şansımızı deneyelim. Gripini yuttuktan sonra "Kullanmadan önce kutunun iç yüzünü okuyunuz." uyarısını görünce aha şimdi hapı tam yuttuk dedim ve çevirdim içini dışına. Bir sürü tıbbi terimi okudum bana yarayışlı hiçbir laf bulamadım. Tekrar kutunun üstüne baktığımda "baş ve diş, ağrı, ateş"te etkili olduğunu yazıyor. Bende bunların hiçbirisi yok. Gripini, nezle ve grip için opon yerine üretilen bir ilaç sanıyordum. İnsan eline geçen her ilacı şifa niyetine götürürse, mideyi ecza deposu yapar böyle. Gözünü sevdiğimin oponu. Bir kere içtin mi grip misin nezle misin kirp diye keserdi. Akşam şeytan çok rica etti. "Soğuk suya bir gir çık hiç bir şeyin kalmaz." dedi. İyi ki aklına uyup da girmedim. Ya girseydim aynen saplıcan olurdu.

Sabah gelirken on-on beş peçete aldım. Bitti. Mendil var ama en zor durumda kullanmak için zulada bekletiyorum. İster istemez elim yine çekmeceye gitti. Tuvalet kâğıdını çıkardım. Nezle için kullanılabileceğini de hesaba katarak yaklaşık on beş cm. arayla yırtılacak şekilde hazırlamışlar. Aynen o şekilde yırtarak bir deste yaptım ve farenin kuyruğunun bitimine desteledim. İki firt sigara çekiyor, bir burnumu çekiyorum. Arkasından da desteden bir tane alıp burnumun işini görüyorum.

Şunun şurasında kaç günümüz kaldı. Hani atalar "Nezle ilaçla bir haftada, ilaçsız yedi günde geçer." demişler ya. Ben yine bu ata tecrübesine dayanarak dört gün daha dişimi sıkmam gerektiğine kendimi motive etmek zorundayım. Dört gün içinde başka bir hastalık çıkar ve toprakla kucaklaşırsam peşinen hakkını helal etmeni istirham ederim.

• Mutlu Gavcar

İnsanlık Hâlleri

Ayvaya fıstık der şu insanoğlu
Tahlilde netleşir gerçeğin özü.
Burnunun ucunu göremez amma
Koparma derdinde gökten yıldızı.

Sirkeye yatırır asrî bilimi
Bininci kez izler nostaljik filmi
Nereden öğrenmiş dansı, çalımı?
Çalıyı dolandır, başkadır tarzı.

Bir eli yağdadır, bir eli balda
Olgun armut gibi sıtırır dalda
Baş rolü arzular sanal masalda
Sincaba kaptırır biricik kozu.

Ekmek bulamazsa pasta tıkınır
Dostunu tanımaz, pozlar takınır
Dünyayı oynatmak için ıkınır
Uzayı kokutur balonun gazı.

Meyvenin lezizi, suyun hasını
Dağlardan aşırır arabasını
Kimseye kaptırmaz zezem tasını
Yüzdükçe stoklar denizden tuzu.

Sanır ki dünyada hiç yedeği yok
Bütün insanlar aç, kendi gözü tok
Saman alevine üfürdükçe çok
Sırtını gıdıklar davulun tozu.

Parayı duyunca eli kaşınır
Toprağı bırakıp şehre taşınır
Erozyon çoğalır, yürek aşınır
Kara kıştan beter, yabanın yazı.

İşkembesi çorba, ciğeri tava
Baklava umarken çöker pilava
Avcıyı diyenler, dönüşür ava
Kurtlar sofrasında sanırsın kuzu.

Hareket, bereket, şükür azaldı
İnişler tükendi, yokuşlar kaldı
Kartalın yerini baykuşlar aldı
Yılan gibi sokar onmayan sızı.

Didinip dururuz midemiz için
Toplayın, çıkarın, bir ölçüp biçin
Şu fâni ömürde doymazlık niçin?
Nafile uğraşır, görmeyiz farzı.

Leylâ'yı dilersen Mecnûn olursun
Aslı'nı beklerken gölge bulursun
Çemberin daralır, zorla solursun
Canından bezdirir maşuğun nazı.

Hakikat acıdır, duyan zorlanır
Sıcakta üşünür, kışın terlenir
Kalemin kırılır, saçın karlanır
Gerçeği fısıldar şairin sözü.

◆ Hülya Tozlu

Değer

Bu öykü Buket Uzuner'in yaşantısından Tekin Gönenç'in aktardığı bir alıntıdan esinlenilmiştir.

Eskiden olsa -okuldan mezun olduğumda- yakınlarımda gülücükler olurdu; elimde diplomam, çevremde ailem ve başarıma kaldırılan kadehler...

İyi dileklerle sonlandırılmış ilköğretim, lise derken üniversite... Hep aynı tetiklemelerle gelmiştim bugünüme.

Her yeni yıl; başarıyı da zorlu kılmıştı ve şu an çok yalnızdım. Önceleri dışarıda yenilen kutlama yemekleri sonraları yakın çevrelerle daraltılmış ve yalnızca aile bireyleri arasında -annemin yaptığı bir pastayla- kutlanır olmuştu.

Üniversite eğitimi için evimden uzak bir kente gidişim, bana yapılan harcamaların artışıyla sosyal gereksinimlerimi de -neredeyse- yok etmişti.

Okul harçları, kira, faturalar, yol ve kişisel giderlerim derken aldığım burs parası da ekte olduğu hâlde zorluklar yaşamıştım. Tüm zorlamalara direncimi artıran ailemin ilgisi ve sevgisi olmuştu. Kimileri çok zorlansam da yolumdan caymamıştım.

Aldığım tiyatro eğitimi; uygulamalı çalışmalarını da beraberinde getiriyordu. Böylece deneyimlerim artıyordu ve yeteneğimi sergileyebiliyordum.

Tezimi de verip çalışma yaşamına atıldığım gün yine bir sınavdan geçtim. Beni gözüne kestiren bir yönetmen destekçim olmuştu. Yabancılarla çevrilecek bir ortak yapım film için beni önermiş. Başroldeki ünlü bir İngiliz oyuncunun yanında yer alacaktım. Ve sınavı kazanmıştım. Sonunda kast belirlenmiş ve bizdeki ekibin tanışması adına bir parti düzenlenmişti. O partiye gitmek için -eskiden olduğu gibi- özel bir giysim yoktu. Ama zaten böyle bir gereksinim de duymuyordum.

Öğrencilikten yeni çıkmıştım. Dört yıllık savaşta giymeye alıştığım kot pantolon ve kazaktan başka; görünmeyen apoletlerim -çalışarak kazandığım- başarılarımdı.

◆ Saman Kapanoğlu

Görür Görmez-Temizlik

Görür Görmez

Bir gün okulda aniden rahatsızlandım. Öğretmenlerim, hemen beni hastaneye gönderdiler. Hastaneye gittiğimde doktorun henüz gelmediğini öğrendim. Polikliniğin önünde diğer hastalarla beraber beklemeye başladık. Bu sırada bir hemşire geldi, bütün hastaları azarlamak suretiyle hizaya sokmaya çalışıyor, geleni gideni öyle bir haşlıyor ki... Hemşirenin bu tavrını görünce sinirlendim ve kendi kendime: "Şu saygısız görevliye, bir çift söz söyleyeyim de haddini bildireyim." dedim.

Lakin köprüyü geçinceye kadar ayıya dayı deme meselesi aklıma geldi sustum.

Hemşire en son iki büklüm olmuş yetmişlik bir ihtiyarı da azarlayınca dayanamadım; her ihtimale karşı yumuşak bir dille alttan alayım, dedim:

"Hemşiranım, pek sinirli değil misiniz?"

"Ama beyefendi, bu kadar insanı görseniz siz de sinirlenirsiniz!" dedi.

"Haklınız! Ben daha sizi görür görmez sinirlendim." dedim.

Bu cevabım karşısında herkes güldü. Hastaların hastalıkları geçmediyse de biraz önceki sinirli hallerinden eser kalmadı.

Temizlik

Henüz orta üçüncü sınıf öğrencisiydim. Mahallemizde bir kuruyemişçi vardı. Çok titiz bir insandı. Günde birkaç kez, dükkânını siler süpürürdü. Tam da yine dükkânını temizlediği sırada mahallemizdeki bir öğretmen geldi. Bu öğretmen, aykırı siyasi kimliğini öne çıkaran konuşmalar yapar fakat bizler söylediklerinden çok da bir şey anlamazdık. Bu öğretmen, tezgâhtaki çekirdeklerden avuç avuç alıp ayakta yiyor, kabuklarını da yere atarak ortamı kirletiyordu. Dükkân sahibi, başını gözünü çeviriyor fakat bir şey demeyerek yerleri tekrar süpürüyordu.

Öğretmen, o kadar rahattı ki kuruyemişçinin yerleri süpürdüğünü görmesine rağmen aldırış etmiyor, yere çekirdek kabuklarını atmaya devam ediyordu. Bir ara:

"Süpür süpür, temizlik imandandır." dedi.

Bu söz üzerine dayanamadım ve yaşıma başıma bakmadan öğretmene seslendim:

"Temizlik imandan da pisleme neyden?"

❖ Zekeriya Çakabey

Kara Kuru Bir Adam

İşte böyle bir hikâye! “Kara kuru bir adam” diye başlıyor. Adamın nasıl olduğu önemli değil! Bu sarı fışlak da olabilir; kalantor gösterişli göbekli biri de filinta gibi bir genç de...

Nereli olduğunu da pek hesaba katmayın, ben Mersinli diyorsam, siz Urfalı deyin.

Nasıl olduğunu unutun, mesleğini unutun, nedenini, niçinini unutun ama “kara kuru adam”ı unutmayın.

Böyle bir adam evinde hanımı “Üç gün tek ayak dur.” dese yere basamaz ama evden çıktığı zaman dünyayı zehir eder. Kime mi? Selam verdiği, selam aldığına, beraber çalıştığına! Herkese canım, herkese...

Cenab-ı Allah’ın yarattığına kötü denmez ama Allah’ım tüm sevimsizliği, şirreti, gıybeti, kompleksi, hepsini buna vermiş canım.

Bir gün yolcuları indirdi. Ceket omuzda fora, doğru lavaboda aynanın karşısına geçti:

“Vay gözünü seveyim Yunus” diyordu “Yandan baksam Tamer Yiğit, önden baksam Cüneyt Arkın! Vay gözünü seveyim Yunus!” Tabii bunu garsonlar duymuş, yolcular duymuş, bu laf aldı yürüdü. Herkes kendi ismine göre uyarlıyor: Vay gözünü seveyim Memmet diyenler; Ahmet diyenler, say sayabildiğin kadar.

Tabii iş orda kalsa iyi. O zamanlar bir de kadınlar arasında başladı ki deme gitsin:

“Vay gözünü seveyim Fatma, önden baksan Fatma Girik; yandan baksan Fatma Belgen, icabında Erkek Fatma...”

Lavabodan çıktı, muavine havalı havalı:

“İyice yıkansın araba, ufak bir çamur istemem.” dedi ve içeri girdi. Tam kapıdan içeri girerken şefliğe sevdalı garsonlardan biri koşarak geldi:

“Hoş gelmişsin Yunus abi.” dedi.

Birden havalı havalı giden Şoför Yunus durdu:

“Sen misin bana hoş geldin Yunus abi diyen?” dedi. Garson güzel bir şey yapmış olmanın mutluluğuyla gülümseyerek:

“Evet benim abi.” der demez,

“Sen kimsin lan?” dedi “Ne zamandan beri sennen biz kadeh tokuşturuyok?”

“Biz saygı duy...” garsonun lafı ağzında kaldı.

“Duyma, görme, gelme! Bu ne laubalilik...” Arada bir salona şöyle bir göz atıyor, tüm yolcuların yemek yediğini görünce kendi kendine kel horozlar gibi gubarıyor ve sesinin tonajını biraz daha vurgulu yaparak bir fırça daha atıyordu garsona. Daha da sokranmaları devam ediyordu ki:

“Kaptanım hoş geldin” dedi iki eli önde birbirine kavuşuk şekilde bekleyen şef “Servis hazır, kebapları soğumasın diye şişlerinden çek-tirmedim”

“Yahu şefim böyle olmaz, bu garson benim göbek ebem, adım kendi vuruk sanki ‘Yunus abi’ diye söylemesine kıl oldum ya, kıl oldum şefim. Sonra rahmetli dedem koymuş bu ismi bana. Rahmetlik Yunus Emre’yi çok severdi. Ben okuldan geldiğimde Yunus’un şiirlerini okuturdu. Ya şefim sen de otur hele şöyle. Benim demem şu ki herkes işinin ve isminin hakkını verecek.”

Aha işte böyle: “Bizden söylemesi! Verdiğin isim güzel olacak ama ya ismi taşıyan...”

Ertesi gün arabanın dönüş saatiydi. Anons yapıldı, müşteriler indi. Garson, patron, aşçı, kebabçı, sucu, bulaşıkçı, Allah’ını seven kim varsa...

“Hoş geldin kaptan, hoş geldin kaptan” diye içtima olundu.

Adam sanki altıncı filonun kaptanı. Selamlama tamam da nerede kara kuru bir adam? Patron sordu:

“Kara kuru bir adam nerede?”

Yeni kaptan:

“Dün bir yolcu şikâyet etmiş olanları patrona. O sevmez böyle şeyleri. Demiş ki: ‘Kusura bakmayasın, yeğenim askerden geldi, öncele-ri o kullanıyordu otobüsü.’ Hak edişini verip ayırdı.”

Bu gidiş herkeste bir memnuniyet yarattı, şef hariç. Şef iyi bakıyordu masasına o da bol bahşiş bırakıyordu.

Perde böyle kapandı derken bir hafta sonra bizim ‘kara kuru bir adam’ dediğimiz kaptan başka bir arabayla gelmez mi!

Ne zor bu yol boyu! Mecbursun. Yine patron, garson, aşçı kebabçı her neyse içtimaya! Kara

kuru bir adamın bir de vukuatı var ya, dört dönüyoruz etrafında. Mecbursun, gaza basarsa gider elli kişilik yemek. Frene basarsa gelir elli kişilik yemek. Aman diyoruz, sineklendirmeyelim.

Adam bir indi direksiyondan, Allah seni inandırısın jilet gibi bir elbise. Kundura o biçim, sivri burun, yeni boyanmış bir ayakkabı. Bak saçını tara. Yaldır yaldır yanıyor. Beyefendi de tek tek basıyor. O kararan, azgın bakışlarının yerini tatlı bir tebessüm almış. Her ne kadar kel kafa parlarsa da yan taraftaki birkaç tel saç özenle taramış arkaya doğru.

Hepimiz birbirimizin gözüne baktık anlamlı anlamlı: “Hayırdır ölümü mü gelik diye!”

Derken sürpriz belli oldu. Boşa dememiş atalar “Katranı kaynatsan olur mu şeker, cinsini sevdiğim cinsine çeker.” Hemen yanında da şık giyimli, sarışın, uzun boylu çok hoş bir bayan... Karısı desek, mümkün değil. Akrabası olsa bu kadar centilmenlik niye?

Şef’in gözlerinin içi de gülüyor, dört dönüyordu. Normalini anladık da normalden sonraki her turu patrona zarardı. Öğle yemeğinde acılı gıcili kebabın yanında ‘Hakiki kara kovan’ diye bal verilir mi? İşin içinde bahşiş varsa verilir. Bal patrondan, bahşiş şoförden tatlı ama ‘karga besle, gözün oysun’ desen o da olmaz.

Patrondan şefe işaret etti. Çok geçmeden şef, elindeki meyve tabaklarını kaptan masasına bıraktıktan sonra geldi:

“Buyur abi?” dedi.

Patron:

“Oğlum fazla yüklenmeyesin ha!” deyince şef:

“Patron bildiğin gibi değişik bir tip, kahır zor, şansından da hep dolu geliyor. Biraz gönlünü almaya çalışıyorum.” dedi.

İstirahat molası biter bitmez kaptan acilen kalktı, şefe:

“Yolcuları toplayın.” dedi.

Patron buna bir anlam veremedi. Gelirken o centilmen, kibar adam gitmiş, Kara kuru adam fabrika ayarlarına dönmüştü.

Gelen müşterilerin hesabını alarak “Teşekkür ederim” diyor ve kolonya ikram ederek uğurluyordu onları.

Kaptan direksiyona oturmuş, anons bir daha yapılsın diye işaret etti. Şef acilen mikrofonun

başına geçerek:

“Yolcular kalmasın, arabanız harekete hazır” dedi. Bayan ellerini kurularak, arabadaki yerini aldı.

Mikrofon elinde olan şef:

“Teşekkür ederiz, iyi yolculuklar.” diyerek mikrofonu kapattı.

Patron, şefin gözüne baktı:

“İki çay al, yazlığa gel.” dedi. Şef iki çayla çok geçmeden yazlıktaydı.

“Otur” dedi patron. Devamla:

“Ne oldu orada? Girerken dünyanın en kibar insanıydı ama çıkarken bildiğin kara kuru bir adama döndü. Sen anladın mı bir şey? Niye fabrika ayarlarına döndü bu adam?”

Şef, başını kaşdı. Ne de olsa Kara kuru adamın sırdaşı sayılırdı ama burası da ekmek kapısı. Duyduklarını anlatmaya başladı.

“Yemeklerini yerken, kaptan yanındaki bayana: ‘Çok şık ve güzelsiniz, sizin için ölünür,’ diyordu. O da ‘Haydi ölsene’ dedi. Kaptan ‘Emredin hanımefendi öleyim.’ dedi. Sonra bayana ‘Nerede buluşabiliriz?’ diye sorunca, bayan cebinden bir kimlik çıkardı:

‘İstedüğün zaman ve saatte beni burada bulabilirsin.’ dedi. Kimliğin üzerinde bulunan resim subay elbiseliydi.’

Kaptanın siyah olan suratı iyice karardı. Eli ayağına dolaşıyordu. Ben kenardaydım ama beni gören yoktu. Kadın alaylı bir şekilde ‘Hadi konuşsana centilmen’ dedi. Hiç ses çıkmıyordu bizimkinden. Sadece şunu duydum: ‘Ben yokum diyeceksin patronuna’ diyordu.

Sonra bana döndü:

‘Kahve kalsın, şu parayı al, kasaya benim hesabımı öde!’ dedi.”

Mesele anlaşılmıştı.

Patron:

“Desene, bakmaz halına kılığına salınır kıza geline.” dedi. İkisi de gülmeye başladı.

Ercan Sağlam

Şair

İki imge bir teşbih birkaç kafiye, uyak
Bıktırdın sayın şair canımızdan bezdirdin
Demem o ki bu işler ıkınmakla olmuyor
Mahvettin şiirleri karızmayı çizdirdin

Hani sen bir şairdin, hani ilham gelmişti
Tipik bir sapiyensin, çapın işte bu kadar
Yalakalık yapmadan geçmiyor bir tek günün
Yazdığın şiirlerin aşkla ne ilgisi var

Bazen bir sevgiliye, kimi zaman çiçeğe
Methiye diziyorsun, sözcükler ediyor dans
Tutuluyor ne yazsan, ne bastırsan satıyor
Ahırdaki eşekte bulunmaz sendeki şans

Sakın ha çıkmayasın dışarıya şiirsiz
Kuşan mısralarını kelimeleri sektir
Bu anlamsız satırlar bir gün gelecek senden
Şikayetçi olacak, özür bekleyecektir

Haşim Kalender

Taşa Taş

Şehrin marifeti mi kılıf bulur giydirir
Deveyi iğnesinin deliğinden geçirir
Ağzını açık eder çaydanlığı eğdirir
Çayı bardaktan değil emziğinden içerir

İhmalkârlık diz boyu hemi gölgesi serin
Silinmez ki sileyim gönül hanemde yerin
Görünüşe aldanma insan deryadan derin
Akıllıyım diyenler aklı olsa kaçırır

Allah'ı okumalı Allah'ın eserinden
Elin nasırı makbul yüzümüzün kirinden
Ahenge düzene bak her şey yerli yerinden
Çağ garip kartal koşar tavşanları uçurur

Mortaş bile erirdi Yasin özde okunsa
Bellekte kaybolmazdı emeğini sakınsa
Bir böceği çekerken bin nameye dokunsa
Atı verir altına Sırat'ı da geçirir

Taşlayan yok döven yok ettiğiniz kalıyor
Yazıyorum köşeye suç karneniz doluyor
Ala bula her taraf renk gözünü alıyor
Kendine gel *Kalender* seni köyden göçürür